

Elgavas 4. pamatskolas
5.^a klases skolniece
Elīzas Avotiņas

veidošais darbs literatūrā.

2005. gada 27. septembrī.

„Pasaka par pašu labāko mākonīti.”

Reiz senenos laikos, kad katru dienu bija lietus, mātei piedrīma dēls. Vīri lielu lietus mākonīti slavināja Lietus māti ar šādu masu brašņu pušēnu. Lietus māte ar Lietus tēvu pušēnu nosauca par Lietutiņu.

Gāja gadi, un Lietutiņš auga, tādēļ arī cilvēkiem uz zemes vainās sāka līt. Kad Lietutiņam bija apmēram vienaipadsmit gadi, viņš bija galvenais lietus pavadoņš, un viņam tas ļoti patika. Bet, kad Lietutiņš bija mardusiņ, paaudzies, viņam apņika katru dienu līt. Kādu dienu vakarā, kad Lietutiņš gāja gulēt, viņam ienāca mātā ļoti laba ideja, viņš to pierastēja. No rīta Lietutiņš uzsāvēja pārslas. Pušēns bija iedomājies, ka viņš varētu staigāt pa pasauli un būt labs mākonītis. Tikai to kā viņš varētu kļūt par tādu mākonīti, to viņš vēl nebija iedomājies. Tajā pašā mirklī viņš gāja pie savas mātes, Lietus mātes teikt, ka viņš grib kļūt par labu mākonīti. Protams viņa par to bija ļausmīgi dusmīga. Māte plosījās un meta zīdņus. Cilvēkiem uz zemes šī bija visbriesmīgākā diena. Vīra to pastāstīja pārējiem lietus mākonītiem. Citi mākonīti bija tik dusmīgi, ka lika mākonītiem līt vēl vairāk. Pagāja nedēļa, un Lietutiņam viss apņikās. Viņš nolēma pa nakti aizbēgt. Kad pienāca nakts, viņš devās prom. Bēga un bēga un bēga. Lietutiņš jau bija nojām divas nakts, viņam jau sāka gribēties mājās, bet viņš tomēr bēga tālāk.

Nākošajā dienā Lietutiņš satika sauli. Saule ļoti sadusmojās uz Lietutiņu. Viņa teica, lai tas iet atpakaļ pie saviem lietiem, jo pie saules viņam nav ko darīt. Bet mākonītis paskaidroja. Ka ir sastādījis ar savu māti un citiem lietiem mākoniem, jo esot gribējis kļūt par Saules mākonīti.

Saule apdomājās un atļāva viņam to palikt, bet ar vienu noteikumu - viņam ir jādara kaut kas labs un jāmaina vārds. Lietutiņš bija ar mieru. Tāpat Lietutiņu sauks par Saulstariņu. Tā izlīma saule.

Nu Saulstariņš domāja, ko labu varētu darīt. Un pēkšņi viņš izdomāja. Saulstariņš varētu aizlidot uz mājām un tiēt mākoniem, ka ir tāda vieta, kur viņus visus gaida cilvēki, lai gan patiesībā šādas vietas nemaz nav. Mākoņi katru dienu lidotu pa parauti un meklētu šo vietu, un nelītu. To visu Saulstariņš pastāstīja saulei un teica, ka nebūs mājās ošas dienas. Saulei patika šī ideja, un viņa atļāva mākonītiņ tur doties. Tā mākonītīt devās ceļā. Pagāja trīs dienas, un viņš bija klāt. Kad visi ieraudzīja mākonīti tie pagriezās galvas uz otru pusi. Bet Saulstariņš teica: „Ir kāda vieta, kur cilvēki jūs gaida un grib, lai jūs viņu laiku lītu, bet to kur ir tie cilvēki, es nezinu. Visi pārējie ir jūsu ziņā. Saulstariņš to pateica un aizlidoja. Lielie mākoņi apspriedās un nolēma doties ceļā. Pēc sešām dienām saulstariņš bija mājās. Saule priecīgi apskatīja un teica, ka viņš ir izdarījis ļoti labu darbu. Tā arī vēl šo baltodien lielie lietuvu mākoņi meklē cilvēkus, kurus nav.

